

Arrest

nr. 84 250 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 83 118 van 18 juni 2012 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 oktober 2007 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 14 februari 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad vernietigde de in punt 1.2. bedoelde beslissing en stuurde het dossier terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 1 september 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De Raad besliste bij arrest nr. 18 702 van 17 november 2008 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 9 januari 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 maart 2009 nam de verwerende partij een beslissing tot afstand van de asielaanvraag aangezien verzoekster niet ingegaan was op een vraag van de verwerende partij om zich aan te melden.

1.7 Op 10 april 2012 diende verzoekster een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.8. Op 13 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 9 oktober 2007 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 13 november 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 februari 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de RVV op 13 juni 2006 in haar arrest het dossier terugstuurde naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een nieuwe beslissing. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 september 2003 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 november 2008 een arrest Velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2009 een tweede asielaanvraag indiende, ze een gehoor aflegde over de motieven van haar tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 januari 2009 maar ze niet opdaagde op een uitnodiging voor haar beslissing, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 maart 2009 een afstand nam van haar asielaanvraag. Overwegende dat Groot-Brittannië op 19 mei 2009 vroeg de betrokkene over te nemen en deze overdracht uiteindelijk op 10 april 2012 plaatsvond. Overwegende dat de betrokkene op 10 april 2012 een derde asielaanvraag indiende. Overwegende dat de betrokkene kennelijk niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar geboortedatum niet correct is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen wat haar identiteit zou zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze nog medische attesten heeft waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn, dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich voor haar motieven baseert op de fax die haar advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken stuurde waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat van de betrokkene verklaart dat de betrokkene tijdens haar verblijf in België een relatie had met een Kameroenees, zwanger werd, misbruikt werd door Irakezen en ze ingaat op artikels over eerwraak waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens haar asielaanvragen in België aangezien deze feiten zich volgens de advocaat van de betrokkene voordeden tijdens haar verblijf in België, dat ze dit niet deed. Overwegende dat het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen een mail stuurde naar de DVZ waarin ingegaan wordt op de motieven die de betrokkene zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven op deze motieven werd ingegaan, dat het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen vraagt om de betrokkene een asielaanvraag te laten indienen, dat de betrokkene een asielaanvraag betekend werd bij haar aankomst op Belgisch grondgebied op 10 april 2012 na haar overdracht door Groot-Brittannië. Overwegende dat de betrokkene nog preciseert dat ze zwanger werd maar een abortus liet uitvoeren waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Op de terechtzitting van 5 juli 2012 ontspint zich een debat over de vraag of verzoekende partij nog een belang heeft bij het beroep aangezien verzoekster op 3 mei 2012 een vierde asielaanvraag heeft ingediend die op 4 mei 2012 ter behandeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt. Volgens verzoekende partij werd de vierde asielaanvraag in overweging genomen op grond van dezelfde elementen die werden beoordeeld in het kader van de derde asielaanvraag, aangevuld door een stuk van het UNHCR. Verzoekende partij is van oordeel dat in geval zij voorhoudt geen belang te hebben bij het beroep, dit een verdere behandeling van haar asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan compromitteren. Volgens verwerende partij heeft verzoekende partij “een *nieuwe basis*” verleend aan haar asielaanvraag en heeft zij nu “*de volledige feiten*” meegedeeld.

Dienaangaande dient de Raad in eerste instantie op te merken dat hij niet beschikt over de documenten op grond waarvan beslist werd de vierde asielaanvraag over te dragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gelet op de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting is het niet uitgesloten dat de elementen die aan de basis liggen van verzoeksters vierde asielaanvraag, gelet op de inoverwegingname ervan, verschillen van die van de derde asielaanvraag, derwijze dat zij nog een belang ontleent aan de behandeling van onderhavig beroep.

Vervolgens kan en mag de Raad zich niet in de plaats stellen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en speculeren over de wijze hoe deze een eventuele verwerping van het beroep op grond van het ontbreken van een belang zou inpassen in een beslissing over verzoeksters vierde asielaanvraag. Derhalve dient ook ter vrijwaring van verzoeksters rechten bij de behandeling van verzoeksters vierde asielaanvraag besloten te worden dat verzoekster wel degelijk belang heeft bij de behandeling van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 10 april 2012 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet naar voren gebracht die een beschermingsnood aantonen en verantwoorden dat haar nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Wat de interpretatie van artikel 51/8 Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar het arrest nr. 6 1/94 van het (toenmalig) Arbitragehof. Deze interpretatie is de enige grondwettelijke interpretatie van artikel 5 1/8: “De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen. Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling: a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren. Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

[...].

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond is artikel 50, derde en vierde lid [51/8], niet van toepassing.” (stuk 16: Arbitragehof, arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994, blz. 28-29, http://v.const-court.be/public/n/1_994/1994-061_n.pdf en stuk 17: Arbitragehof arrest nr. 83/94 van 1 december 1994, blz. 6-7, <http://www.const-court.be/public/f71994/1994-083f.pdf> de verzoekende partij zet vet)

De rechtspraak over de toepassing van artikel 51/8 is Vrij breed en verdeeld. Wat opmerkelijk is in de arresten van het Arbitragehof is dat ook al staat artikel 51/8 een schorsingsmogelijkheid van een beslissing tot niet inoverwegingname in het algemeen niet toe, in de praktijk, deze beroepsmogelijkheid toch moet bestaan als er een gegronde vrees voor vervolging wordt ingeroepen. In die zin blijft het Hof gevoelig aan de finaliteit van de asielprocedure, de correcte inschatting van beschermingsnoden. Dit standpunt is vergelijkbaar met de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van artikel 39/76 VW over de notie van nieuwe gegevens bij de Raad in volle rechtsmacht. B. 6.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76], tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (Part. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133). B. 6.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B. 4.1 geciteerde parlementaire voorbereiding, bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met volle rechtsmacht te maken, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over de bevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen. B. 6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. B. 6.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om deze (de motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees. B. 6. 7. Voor het overige belet de vereiste, om nieuwe middelen in aanmerking te laten nemen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76,], derde lid niet zoals gepreciseerd in de in B. 5 geciteerde parlementaire voorbereiding, dat die gegevens nog dienstig kunnen worden aangevoerd ter adstructie van een latere asielaanvraag. (stuk 18: Arbitragehof arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008, blz. 11-12, <http://www.const-court.be/publ ic/n/2008/2008- 1 48n pdL de verzoekende partij zet vet>) In een principiearrest van de Raad van State werd het onderscheid tussen de beoordeling van de bewijskracht van een nieuw gegeven ten gronde en de beoordeling of het een 'ernstige aanwijzing' betreft enigszins verduidelijkt: « Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe d'abord, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable; que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié eu égard aux décisions déjà adoptées antérieurement par les autorités compétentes; » (stuk 19: Raad van State, arrest nr. 113.002 van, 27 november 2002, blz. 4, <http://www.asylumlawdatabase.eu/sites/asylumlawdatabase.eu/files/aldfiles/Belgium%20decision0.pdf> de verzoekende partij zet vet) Professor Vanheule leest in dit arrest een nieuw criterium op basis waarvan bepaald kan worden of een element al dan niet door de Dienst Vreemdelingen Zaken als 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 moet beschouwd worden. Aangezien het aan het CGVS toebehoort te oordelen over de 'pertinentie' van een element als bewijs voor de grond van de aangehaalde vervolgingsvrees, mag de Dienst Vreemdelingen Zaken slechts nagaan of het nieuw aangedragen element niet 'manifest irrelevant' (' manifestement dépourvu de pertinence ») is voor het beoordelen van de grond van de asielaanvraag. 'Manifest irrelevante' nieuwe gegevens die de in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag niet verantwoord zijn dan: « Nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie [van de eerste asielaanvraag] zijn betrokken ». D. VANHEULE, 'Noot — Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielprocedure (noot R.v.St. nr. 113.002), in T.V.R. 2003, nr. 2, blz. 130. Intussen blijft de

rechtspraak rond artikel 51/8 Vreemdelingenwet onduidelijk, dit blijkt uit recente rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr 216.840 van 13 december 2011 stelt de Raad van State: “Door er van uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.” Terwijl het arrest nr 8200 van 7 maart 2012 het beroep niet toelaatbaar verklaart en aanvaardt dat de RVV nagaat “of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging te vormen.” De eis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat alleen elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de laatste fase in de asielprocedure in aanmerking genomen kunnen worden, houdt een risico in van het, om formele redenen, verhinderen van toegang tot bescherming aan asielzoekers die nood hebben aan bescherming. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) heeft meermaals gesteld dat het stellen van formele voorwaarden een bescherming tegen een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM niet in de weg kan staan. Hierbij kan verwezen worden naar twee arresten van het EHRM: « 50. Pour la Cour compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...) » (stuk 20 : EHRM, arrest Jabari t. Turkije, arrest nr. 40035/98 van 11 juli 2000, punt 50) (...) » (stuk 21: EHRM M.S.S. t. België en Griekenland, arrest nr. 60696/09 van 21 januari 2011, punt 388 en 389, [http://odae-romand.ch/IMG/pdf/arret MSS.pdf](http://odae-romand.ch/IMG/pdf/arret_MSS.pdf) de verzoekende partij zet vet) Er moet opgemerkt worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van art 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het EHRM een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden: (...) (stuk 22: EHRM, arrest Hilal t. UK, arrest no. 45276/99 van 6 Maart 2001, punt 62-63, http://portal.uclm.es/descargas/idx_docs/jurisprudencia/hilal%20c.%20reino%20unido%20-%20tortura%20y%20expulsion%20del%20pais%20-%20ingles.pdf) Alhoewel artikel 32 van de Richtlijn 2005/85, de ‘Procedure Richtlijn’, in de mogelijkheid voorziet om gegevens die in het kader van de vorige procedure reeds konden worden gemeld niet toelaatbaar te verklaren, valt die voorwaarde onder de minimale normen van het internationaal recht.(...)” (stuk 23: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice — Key Findings and Recommendations, maart 2010, blz.. 73, <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4bab55752.pdf>) De Belgische wetgeving stelt verder dat degene die de toegang tot de asielprocedure bepaalt geen bevoegdheid heeft om een deskundig onderzoek te voeren. Dit vormt een extra moeilijkheid. Het UNHCR meent dat Dienst Vreemdelingen Zaken een grotere bewijslast oplegt dan de Procedurerichtlijn toelaat: (...) (stuk 23: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - Key Findings and Recommendations, Section 14— Subsequent applications, maart 2010, blz. 56 en voetnoot 294, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bab55752.html>, de verzoekende partij zet vet). Verzoekende partij haalde tijdens het gehoor bij Dienst Vreemdelingen Zaken aan dat zij tijdens haar vorige verblijf in België een relatie had met een man afkomstig uit Kameroen en dat ze zwanger van hem werd en uiteindelijk een abortus liet uitvoeren. Haar broer, die zich in België bevond, kreeg weet van dit alles en heeft gedreigd haar te doden. Haar familie in Irak is hierover ook geïnformeerd. De verzoekende partij vreest dan ook voor de wraak van haar familie omwille van eerroof. Gedurende haar verblijf in België is de verzoekende partij talrijke keren seksueel misbruikt door andere Irakezen die ermee dreigden haar familie in te lichten over haar relatie en het verliezen van haar maagdelijkheid. Bovendien werd zij het slachtoffer van mensenhandel tijdens haar reis naar het Verenigd Koninkrijk. Tijdens haar eerste verblijf durfde de verzoekende partij dit niet melden aangezien ze haar asielaanvraag samen met haar broer had ingediend en voor wie ze uiteindelijk naar het Verenigd Koninkrijk is gevlucht. In een schriftelijke motivatie van de raadvrouw van de verzoekende partij wordt dit tevens uiteengezet (stuk 13). De verzoekende partij heeft geen enkele mogelijkheid gekregen van de verwerende partij om de nieuwe elementen mondeling toe te lichten. “Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen).” (V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36) De verwerende partij beweert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich baseerde op de fax van haar raadvrouw naar de Dienst Vreemdelingenzaken: “Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich voor haar motieven baseert op de fax die haar advocaat naar de Dienst

Vreemdelingenzaken stuurde." Deze stellingen stroken niet met de werkelijkheid. De verzoekende partij heeft niet verklaard zich te baseren op de fax van haar advocaat en heeft helemaal niet de kans gekregen haar motieven voor een nieuwe asielaanvraag toe te lichten. Wat betreft de argumenten van haar raadsheer, beweert de verwerende partij in de bestreden beslissing: "...waarbij opgemerkt moet worden dat de feiten zich volgens de advocaat van de betrokkene voordeden tijdens haar verblijf in België, dat ze dit niet deed." De verzoekende partij had angst om deze feiten tijdens haar vorige verblijf te vertellen aangezien ze haar asielaanvraag samen met haar broer had ingediend en ze absoluut wilde vermijden dat hij dit zou te weten komen. Toen hij het te weten kwam, dreigde hij ermee haar te vermoorden en is ze naar het Verenigd Koninkrijk gevlucht. Zoals reeds vermeld is de verzoekende partij hier niet over gehoord geweest en kreeg ze de kans niet uit te leggen waarom ze deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Bovendien tonen o.a. de richtlijnen van UNHCR aan dat het voor asielzoekers die gendergerelateerde problemen hebben en bepaalde traumatische ervaringen hebben meegemaakt, moeilijk is om hun ervaringen te delen: (...) (stuk 14: UNHCR, *Principes Directeurs sur la Protection Internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés* ; 8 juillet 2008, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3e4744.htm1>) UNHCR geeft daarom ook een aantal aanbevelingen over de wijze waarop dergelijke asielaanvragen behandeld en omkaderd dienen te worden. Sinds haar aankomst in België, heeft Dienst Vreemdelingen Zaken absoluut geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekende partij, zowel bij haar opsluiting als bij het gehoor over haar nieuwe asielaanvraag (stuk 14). Ook de Raad van Europa erkent de specificiteit van gendergerelateerde asielaanvragen en de moeilijkheden voor vrouwen om op zelfstandige basis een bescherming te eisen. De overheid moet deze personen daarom bijstaan en het vaststellen van de nood aan bescherming niet in de weg staan. De Raad geeft onder andere de volgende aanbevelingen: (...) (stuk 15: CoE PACE Doc. 12350 Gender-related claims for asylum; 26 July 2010, http://assembly.coe.int/Documents/WorkingDocs/Doc_10/EDOC_123_50.pdf) De Raad maakte verder nog een aantal relevante vaststellingen in zijn rapport om de behandeling van gendergerelateerde asielaanvragen te verbeteren. Deze vaststellingen tonen eveneens aan dat traumatiserende en gewelddadige ervaringen niet makkelijk meegedeeld worden bij de asielinstanties. (...) (stuk 15: CoE PACE Doc. 12350, Gender-related claims for asylum; 26 July 2010, http://assembly.coe.int/Documents/WorkingDocs/Doc_10/EDOC_123_50.pdf, de verzoekende partij zet vet.) Bovenstaande informatie toont aan dat aan verzoekende partij niet verweten kan worden dat zij bepaalde elementen niet eerder meegedeeld heeft aan de asielinstanties. Zij legt verschillende nieuwe elementen voor die niet konden worden aangebracht bij haar eerste asielaanvraag en een nieuwe behandeling van haar asielaanvraag verantwoorden."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is daar het gaat om een derde asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt(...). De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput: - Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In het verhoorverslag van 13 april 2012 blijkt het volgende: "Mijn advocate hier in België stuurde reeds een fax naar DVZ (zie dossier). Ik heb momenteel geen andere documenten. Mijn advocate heeft nog medische documenten van eerdere hospitalisaties hier in België en documenten van mijn psychiater. Enkele delen van de fase van mijn advocate zijn echter incorrect; De paragraaf aangaande mijn eerste asielaanvraag en mijn leeftijd kloppen niet. Ik kwam in België toe op 16 à 17 jarige leeftijd. Mijn correctie geboortedatum is niet 4 maart maar wel 30 juli (1990). Ik raakte hier in België inderdaad zwanger, maar liet een abortus uitvoeren. Indien u contact opneemt met het Rode Kruis opvangcentrum in Antwerpen zullen ze de medische documenten aangaande mijn medische behandeling nog hebben. De rest van de brief van mijn advocate is correct; Ik wens hier momenteel niets aan toe te voegen." Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden in haar kritiek volgens de weke

ze niet zou verwezen hebben naar de fax van haar raadsman. Verzoekster verklaarde zelf dat ze inderdaad zwanger is geweest in België en een abortus liet uitvoeren, doch verklaarde niets omtrent de bedreiging van haar broer of familie. Evenmin verklaarde ze iets omtrent haar ervaring in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekster werd hiertoe wel degelijk de mogelijkheid gegeven. Het tegendeel maakt zij niet aannemelijk. De beslissing ging wel degelijk in op alle door verzoekster aangehaalde elementen en verklaringen. Verzoekster kan dit niet weerleggen. De beslissing oordeelde als volgt m.b.t. het feit dat haar geboortedatum niet correct zou zijn: Verzoekster had reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren kunnen brengen wat haar identiteit zou zijn. De verklaring volgens de welke ze nog medische attesten zou hebben: er kan niet geoordeeld worden over documenten die er niet zijn en medische motieven ressorteren niet onder de criteria van de Conventie van Genève. De verklaring dat ze zich voor haar motieven baseert op de fax die haar advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken stuurde: de advocaat van verzoekster verklaart dat ze tijdens haar verblijf in België een relatie had met een Kameroenees, zwanger werd, misbruikt werd door Irakezen en er wordt ingegaan op artikels over eerwraak waarbij opgemerkt werd dat verzoekster deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens haar asielaanvragen in België aangezien deze feiten zich volgens de advocaat voordeden tijdens haar verblijf in België. De email van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen op de hierin vermelde motieven werd reeds ingegaan. Haar verklaring dat ze zwanger werd maar een abortus liet uitvoeren: dit behoort tot de privésfeer van de verzoekster. Op basis van een zorgvuldig onderzoek van de door verzoekster bijgebrachte elementen en verklaringen is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat zij geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Waar verzoekster stelt dat er onduidelijkheid bestaat omtrent de invulling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de verwerende partij, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat artikel 51/8 haar weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. (zie RvV, arrest nr. 73.639, d.d. 20 januari 2012) In casu werd geenszins een inhoudelijk onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte documenten, doch wel werd gekeken naar de relevantie en de bewijswaarde van de elementen. De verwerende partij trad haar bevoegdheid derhalve geenszins te buiten door vast te stellen dat verzoekster haar problemen reeds kon uiteenzetten ten tijde van haar eerste asielaanvraag gelet op het feit dat in de fax van haar raadsman zelf wordt gesteld dat deze zich toen al voordeden. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat het probleem van verzoekster, zijnde dat zij abortus heeft gepleegd, een probleem is dat tot haar privésfeer behoort. Verzoekster is niet in staat dit te weerleggen. De verwerende partij heeft de eer nogmaals te benadrukken dat ze zich in casu beperkt heeft tot een beoordeling over de vraag of de afgelegde verklaring en aangebrachte documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens met betrekking "tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980". Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt. De verwerende partij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 19 april 2012 het volgende oordeelde: Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad, en verzoekster betwist dit ook niet, dat zij deze feiten niet heeft aangehaald tijdens de vorige asielprocedures, dit terwijl de aangehaalde feiten zich toen hebben voorgedaan. Verzoekster tracht slechts een verschoningsgrond te geven waarom zij deze feiten toen niet heeft gemeld. De Raad stelt evenwel vast dat, hoewel

verzoekster verklaarde samen met haar broer een asielaanvraag te hebben ingediend, hetwelk haar zou verhinderd hebben voormelde feiten aan te halen, geenszins blijkt dat verzoekster in kader van haar asielaanvragen geen individueel verhoor zou gekregen hebben derwijze dat zij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om voorgaande feiten kenbaar te maken aan de bevoegde asielinstanties. (...) De verwerende partij kon, gelet op voorgaande, prima facie aldus terecht besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht Het eerste middel is ongegrond."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Het verzoekschrift wordt gekenmerkt door een lang theoretisch betoog aangaande de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarbij rechtspraak van het (toenmalig) Arbitragehof, van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en tevens rechtsleer worden opgelijst en kritische kanttekeningen worden geplaatst, maar hiermee en met de overtuiging van verzoekster dat zij wel degelijk nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht, wordt geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.7. Voor het overige is de inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot de volgende passage:

"overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich voor haar motieven baseert op de fax die haar advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken stuurde waarbij opgemerkt moet worden dat de advocaat van de betrokkene verklaart dat de betrokkene tijdens haar verblijf in België een relatie had met een Kameroenees, zwanger werd, misbruikt werd door Irakezen en ze ingaat op artikels over eerwraak waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze verklaringen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens haar asielaanvragen in België aangezien deze feiten zich volgens de advocaat van de betrokkene voordeden tijdens haar verblijf in België, dat ze dit niet deed."

3.8. In het verzoekschrift stelt verzoekster zelf dat de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte elementen inzake de abortus van een kind uit een relatie met een Kameroense man en het talrijke seksueel misbruik door Irakezen, elementen zijn die zich afgespeeld hebben tijdens haar "eerste verblijf" in België. Verzoeksters eerste verblijf in België situeert zich blijkens het administratief dossier

van 9 oktober 2007, datum waarop ze een eerste asielaanvraag indiende tot minstens 9 januari 2009, datum waarop ze een tweede asielaanvraag indiende in België. Verzoekster blijft vaag over het precieze tijdstip waarop deze elementen zich hebben voorgedaan. Het zijn alleszins elementen die dateren van vóór mei 2009, datum waarop de Britse autoriteiten de Belgische autoriteiten verzochten verzoekster over te nemen, die aangehaald worden ter ondersteuning van een asielaanvraag in april 2012. Verzoekster betoogt nergens dat ze dateren van na het indienen van de tweede asielaanvraag. Integendeel blijkt uit de formulering van de verschoningsgrond (zie punt 3.9) dat verzoekster toegeeft dat ze de elementen had kunnen aanbrengen tijdens haar *“eerste verblijf”* in België. Het handelt dus niet om gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

3.9. Verzoekster brengt een verschoningsgrond aan waarom zij de in punt 3.8. vermelde gegevens niet gemeld heeft tijdens haar *“eerste verblijf”* in België. Zij preciseert dat zij haar verhaal tijdens haar *“eerste verblijf”* in België niet durfde te melden aangezien ze *“haar asielaanvraag”* samen met haar broer had ingediend voor wie ze uiteindelijk naar het Verenigd Koninkrijk is gevlucht. Verzoekster betoogt dat ze bij de verwerende partij niet de kans kreeg om uit te leggen waarom ze de betrokken elementen niet eerder kon aanbrengen.

3.10. Voor wat verzoeksters verschoningsgrond betreft, dient de Raad op te merken dat dergelijke uitleg anno 2012 ter vergoelijking van het niet vermelden van feiten die zich vóór mei 2009 hebben afgespeeld tijdens een *“eerste verblijf”* in België waarbij er twee asielaanvragen werden ingediend, niet maakt dat feiten die dateren van vóór mei 2009 nieuwe elementen worden in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou betekenen dat elke verschoningsgrond voor het niet eerder vermelden van vroegere feiten die louter voortvloeit uit een individuele beleving van feiten, dient aanvaard te worden, wat niet de bedoeling kan zijn van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt bovendien vast dat, hoewel verzoekster verklaart samen met haar broer een asielaanvraag te hebben ingediend, wat haar zou hebben verhinderd de in punt 3.8. bedoelde feiten aan te halen, uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekster geen individueel gehoor zou gekregen hebben derwijze dat zij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om voorgaande feiten kenbaar te maken aan de bevoegde asielinstanties.

3.11. Waar verzoekster zich erover beklagt dat zij van de verwerende partij geen enkele mogelijkheid kreeg om de nieuwe elementen mondeling toe te lichten tijdens haar derde asielaanvraag, dient de Raad op te merken dat dit betoog geen steun vindt in het administratief dossier, waarin zich verzoeksters interview van 13 april 2012 bevindt. Verzoekster verklaarde: *“Mijn advocate hier in België stuurde reeds een fax naar DVZ (zie dossier). Ik heb momenteel geen andere documenten. Mijn advocate heeft nog medische documenten van eerdere hospitalisaties hier in België en documenten van mijn psychiater. Enkele delen van de fax van mijn advocate zijn echter incorrect; De paragraaf aangaande mijn eerste asielaanvraag en mijn leeftijd kloppen niet. Ik kwam in België toe op 16 à 17 jarige leeftijd. Mijn correctie geboortedatum is niet 4 maart maar wel 30 juli (1990). Ik raakte hier in België inderdaad zwanger, maar liet een abortus uitvoeren. Indien u contact opneemt met het Rode Kruis opvangcentrum in Antwerpen zullen ze de medische documenten aangaande mijn medische behandeling nog hebben. De rest van de brief van mijn advocate is correct; Ik wens hier momenteel niets aan toe te voegen.”* Op dit interview prijkt de handtekening van verzoekster, voorafgegaan door de woorden *“Ik aanvaard het gehoorverslag”*. Hieruit blijkt ook dat waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat de passage in de bestreden beslissing *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich voor haar motieven baseert op de fax die haar advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken stuurde”*, niet strookt met de werkelijkheid, deze kritiek feitelijke grondslag mist. Het is niet omdat verzoekster tijdens haar asielinterview enkele correcties in de marge aanbracht op de betrokken fax van haar advocate van 12 april 2012, dat zij zich hierop niet baseerde.

3.12. Waar verzoekster nog verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR en aanbevelingen van de Raad van Europa om te besluiten dat het moeilijk is voor asielzoekers die gendergerelateerde problemen hebben om hun traumatische ervaringen mee te delen, en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster, dient de Raad op te merken dat uit niets blijkt dat de behandeling van de asielaanvragen van verzoekster in zodanige omstandigheden gebeurden dat die haar verhinderd zouden hebben haar relaas uit de doeken te doen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. In een tweede middel werpt verzoekster op, “SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M; - SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENT BEGINSEL; - SCHENDING VAN ARTIKEL 33 (1) VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE BETREFFENDE HET STATUUT VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951; - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE OF ONTERENDE BEHANDELING OF BESTRAFFING VAN 10 DECEMBER 1984;”

Verzoekster betoogt als volgt:

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering. De verzoekende partij heeft angst om terug te keren naar Irak want ze vreest dat haar familie haar zal bestraffen met de dood voor het verliezen van haar maagdelijkheid voor het huwelijk. Dit komt veel voor in Irak en in de Koerdische gemeenschap. Uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat eerwraak een veelvoorkomende praktijk is in Irak. Volgens UNHCR lopen veel vrouwen en meisjes het risico om gedood te worden wanneer ze ervan beschuldigd worden de familie ten schande te maken door gedrag dat niet strookt met de door de samenleving vooropgestelde waarden en normen: (...) (stuk 5: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), ‘Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers’ april 2009, 256, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/49f569cf2.html>) Ook Amnesty International meldt dat vrouwen in Irak blijven lijden onder discriminatie en geweld: (...) (stuk 6: Amnesty International, “Report 2011: The State of the World’s Human Rights: Iraq”, 13 mei 2011, <http://www.amnesty.org/en/region/irag/report-2011>) Specifiek voor Koerdistan: (...) (stuk 6: Amnesty International, “Report 2011: The State of the World’s Human Rights: Iraq”, 13 mei 2011, <http://www.amnesty.org/en/region/irag/report-2011>) Volgens een rapport van de VN Veiligheidsraad: (...) (stuk 7: UN Security Council, Third report of the Secretary-General pursuant to paragraph 6 of resolution 1936 (2010), 07/07/2011, http://www.ecoi.net/fileupload/I2261_313065047_ni_1_40499-irag.pdf) Gelijkaardige informatie kan teruggevonden worden in een rapport van Human Rights Watch: (...) (stuk 8: Human Rights Watch, «World report 2012 : Iraq» <http://www.hrw.org/world-report-2012/world-report-2012-irag>) En in rapport “Freedom in the World 2011, Iraq (...) (stuk 9: Freedom House, «Freedom in the world 2011. Iraq”, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/irag>) 1.v.m. de mogelijke terugkeer naar Irak: (...) (stuk 10: Danish Immigration Service, Danish Refugee Council and Land Info, entitled Security and Human Rights Issues in Kurdistan Region of Iraq (KRI), and South!Central (S/C Iraq) conducted 6 to 23 March 2009, published July 2009, “7.5 Single women returning to Iraq from abroad”, p.61 http://www.nyidanrnark.dk/NR/rdonlyres/5EAE4A3C-B_13_E-4D7F-99D6-8F62EA3_B2888/0/Irag_reportO9FINAL.pdf) Wat de notie eer, eengerelateerd geweld en eerwraak betreft en de plaats die het gebruik bekleedt binnen de Koerdische gemeenschap kan verwezen worden naar het rapport “Honour-based Violence (HBV) and Honour-based Killings in Iraqi Kurdistan and in the Kurdish diaspora in the UK “. In dit rapport wordt gesteld dat volgens de perceptie van de Koerdische maatschappij de eer van een familie belichaamd wordt door de vrouw. De normen waar vrouwen zich aan dienen te houden worden bepaald door familie, clan en bredere gemeenschap. Een vrouw kan door deze sociaal en cultureel bepaalde normen en waarden te overtreden de eer van haar familie schenden: (...) (stuk 11: Begikhani, Gul & Hague, “Honour-based Violence (HBV) and Honour based Killings in Iraqi Kurdistan and in the Kurdish Diaspora in the UK”, 2010, p37 http://www.psdkurdistan.org/sy_filer/pdf/Report_HBV_IK_UK_DiasporaMCopy_wehcirculation_25November2010final.pdf) In het aangehaalde rapport wordt verder gesteld dat de patriarchale structuur van de Koerdische maatschappij de belangrijkste factor is in het veroorzaken van eengerelateerd geweld. Binnen de familiale context worden vrouwen gedomineerd door mannen, binnenshuis wordt meisjes hun inferieure rol ten opzichte van jongens eigen gemaakt: “(...) (stuk 11: Begikhani, Gil! & Hague, “Honour-based Violence (HBV) and Honour based Killings in Iraqi Kurdistan and in the Kurdish Diaspora in the UK”, 2010, p. 51 http://www.psdkurdistan.org/sy_filer/pdf/Report_HBV_IKUKDiasporaMCopy_wehcirculation_25November2010final.pdf de verzoekende partij zet vet) Over het herstellen van de eer: (...) (stuk 11: Begikhani, Gil! & Hague, “Honour-based Violence (HBV) and Honour based Killings in Iraqi Kurdistan and in the Kurdish Diaspora in the UK”, 2010, p. 42 http://www.psdkurdistan.org/sy_filer/pdf/Report_I-IBV_IK_UK_Diaspora_MCopy_webcirculation_25November2010final.pdf) Het geweld gebruikt tegen vrouwen omwille van het overtreden van bepaalde sociale normen is duidelijk gendergerelateerd: (...)’ “ (stuk 11: Begikhani, Gil! & Hague, “Honour-based Violence (HBV) and Honour based Killings in Iraqi Kurdistan and in the Kurdish Diaspora in the UK”, 2010, p. 26 http://www.psdkurdistan.org/sy_filer/pdf/Report_HBVJK_UK_Diaspora_MCopy_webcirculation_25November2010final.pdf)

Bovendien werd verzoekende partij het slachtoffer van mensenhandel en loopt zij volgens het verslag van anti-slavery international een hoog risico om opnieuw het slachtoffer hiervan te worden bij terugkeer naar Irak. (zie rapport in bijlage p. 16, 18, 23,25 e.v.). Een terugsturen naar Irak van de verzoekende partij, vormt een schending van het non refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. Op basis van het hierboven staande, heeft de verwerende partij dan ook de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden.”

3.14. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in dit geval het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet inderdaad een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). In casu brengt verzoekster geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven nu de door haar geciteerde algemene artikelen en rapporten in haar verzoekschrift, niet op haar persoonlijk van toepassing zijn. Zoals blijkt uit de uiteenzetting supra heeft verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangebracht. De asielinstanties hebben het risico op schending van artikel 3 EVRM al in het kader van de asielaanvragen onderzocht en geoordeeld dat er geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aan haar moet worden toegekend. Immers, de thans bestreden beslissing werd geenszins genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verwerende partij heeft hierbij de eer te benadrukken dat artikel 48/4, 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307). De verwerende partij stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt die de asielinstanties voordien niet hebben onderzocht en brengt daarenboven enkel verklaringen bij die zij reeds tijdens haar eerste asielaanvraag naar voren kon brengen. Verzoekster toont prima facie geen schending aan van artikel 3 EVRM en evenmin van de andere bepalingen. Het tweede middel is ongegrond.”

3.15. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat ze angst heeft om terug te keren naar Irak omdat ze vreest dat haar familie haar zal bestraffen met de dood voor het verliezen van haar maagdelijkheid voor het huwelijk.

3.16. Te dezen dient de Raad op te merken dat uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 mei 2012 een vierde asielaanvraag heeft ingediend die op 4 mei 2012 ter behandeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd overgemaakt. Het dossier is aldaar nog steeds hangende. Verzoekster riskeert derhalve geen verwijdering meer van het grondgebied in het kader van de bestreden beslissing, aangezien ze op legale wijze in het Rijk verblijft, gelet op het gestelde in artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster heeft derhalve geen belang meer bij het tweede middel. Hierover zijn partijen het eens op de terechtzitting van 5 juli 2012.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA